

Леся Олендій

Гніздо горлиці

*Щастя, а де ти живеш? Горлиці, скажіте!
Вівці у полі пасеш? Голуби, звістіте!¹*
Григорій Сковорода

Зустріч

«За кілька хвилин ми запропонуємо вам гарячі й холодні напої...» Голос у мікрофоні обірвав її думки. Вона трішки зголодніла і їй про це нагадали. Через п'ять хвилин стюардеса вкочує у салон високого металевого возика, повільно рухаючись з ним уперед. Дарина висовує голову в прохід, зазираючи, що пропонують. Стюардес дві. Одна наливає пасажирам чай і каву. Друга подає маленькі пляшечки з водою, чипси, шоколадні батончики. Оплачуваний сервіс у євро або в гривнях.

Шарудять паперові обгортки. Але ніщо з літакового перекусу не викликає в Дарини апетиту. «Пирогів зі шкварками та смаженою цибулею і...

---

¹ Переклад зі староукраїнської Валерія Шевчука.

горня козячого молока? — О, так!» — запитує себе і собі ж відповідає, ковтаючи слину. Чекати на такий-таку обід-вечерю залишилося вже зовсім недовго. Щонайбільше до завтра. Але це вже ніщо. А щоб заморити хробака голоду, намацує на колінах маленьку торбинку. Розщіпає замочок і, не зазираючи всередину, навгад витягує звідти три шоколадних яйця вполовину меншого розміру за перепелині. Розгортає позолотки і задоволено їсть.

Літак легко пливе по небу, розрізаючи металевими крилами блакитно-білосніжний простір. Дарина роздивляється в ілюмінатор небесні полонини, подекуди схожі на вкриті сніговою периною підгір'я рідних Карпат.

Заколисана монотонним похитуванням металевого птаха, задрімала. Приснилися їй звивиста Виженка й бурхливий Черемош. Іде вона берегом знайомих з дитинства річок і очей не може відвести від стрімкої течії кришталево-прозорих вод. Вбирає зором і слухом краєвиди й шум Виженецьких водоспадів.

«За кілька хвилин наш літак перетне небесний простір України», — голос пілота миттєво висмикує її з видінь. Одразу ж забуває про сон. Батьківщина. Розхвилювалася. Очі зволожилися від надміру почуттів. Невідомо звідки виринає передчуття чогось важливого, що відбувалося без неї у житті її найрідніших. Аби тільки усі

живі-здорові, а що відвикли одне від одного... якось дійдуть ладу. Якось? Мусять поладнати, повинні порозумітися, бо тільки думки про них і любов до них тримали і допомагали їй на чужій землі.

Літак пішов на зниження, повільно опускаючись поміж хмарами. Перед очима замерхтіли спершу зелені поля і схожі на вигини трикутного шоколадного торта гірські вершини. Згодом — дахівки багатоповерхівок, стрічки доріг. І ось літак вже торкнувся посадкової смуги й помчав у бік аеропорту. «Залишайтеся на місцях! Не розстібайте ременів безпеки і не вмикайте мобільних телефонів до повної зупинки...»

Коли сталевий птах спинився, пасажери миттєво зіскочили кожен зі свого місця. Жінки, чоловіки з дітьми щільно заповнили увесь салонний простір до виходу, поспішаючи на зустріч з рідними. Молоді серед них майже немає — не більше п'яти осіб. Дарина помітила двох жінок свого віку, які прилетіли на Батьківщину в супроводі італійців. Один з них тримає на руках однорічного хлопчика. Задивляється на італійця з дитиною.

Першими прибулих на Батьківщину через власні щупальця перепускають працівники паспортного і митного контролю аеропорту. Перевірку паспорта проходить безпроблемно. Митний контроль змушує її добряче понервувати. Даринину валізу відставляють зі стрічки. Митник суворим голосом наказує пройти з ним у спеціальну кімнату. Далі вимагає відкрити валізу.

— Що то там у вас за коробка всередині? — запитує строго.

— Коломба... італійська паска..

— Паска, кажете... Витягуємо все і показуємо. Звідки я знаю, що ви везете. Кажете «паска», а може бути неоподаткована електротехніка. Або й наркотики.

Він знущається чи це таке персональне для неї «Ласкаво просимо в Україну!»? Жінка покійно виставляє на стіл вміст валізи. З-під власного вбрання і подарунків для рідних витягує скуплені по сконто² в супермаркеті спагеті, упаковку з кількох баночок тунця, сир *Grana Padano*, оливкову олію *extravergine*, дві пляшки червоного вина *Grignolino d 'Asti*, упаковку з двох пачок кави

---

² *Sconto* — знижка (*итал.*).

Lavazza Oro , дві стограмові упаковки *prosciutto crudo* , коробку з коломбою, прозорі упакування із загорнутими в різноколірні позолотки маленькими шоколадними яйцями всередині.

— Так... Для кого везете? — доскіпується митник.

— Для власної сім'ї. І продукти, і подарунки, — відповідає щиро. З перевозом багажу їй боятися нічого — усе в нормі, дозволеній авіаперельотами. Добре, що її попередили, як із митниками розмовляти. — ...тут лише гостинці... додому.

Суворий працівник митного контролю, недбало поперекидавши на столі її речі, а далі допитує:

— Валюту ввозите?

— Небагато...

— Небагато — це не відповідь. Складайте все назад і покажуйте паспорт. Скільки були в Італії? — Вимогливо простягає руку до Дарини.

— Два роки... Трохи більше... — Жінка похапцем вкладає всередину документа стоеврову купюру. У голові пролітає думка: «Аби тільки на цьому й скінчилося». Передає митникові. Серце несамовито калатає в грудях, готове розірвати їх і вискочити звідти назовні. На чолі проступають холодні краплини поту.

Він недбало гортає сторінки паспорта, зауважує гроші, мовчки ховає їх у кишеню. Після недовгої паузи, що видалася їй нескінченною, митник повертає документ. Його губи розтягуються в усмішці.

— Вітаємо в Україні!

Хух! Пронесло! Дарина нечутно, полегшено зітхає, застібає валізу й виходить у хол аеропорту. Прибулих з нею жінок зустрічають чоловіки й діти. Марія, яка сиділа поруч у літаку, зі сльозами на очах стискає в обіймах шестирічного хлопчика. Отак виростають сини й доньки без материнської любові. Поруч із хлопчиком ніяково усміхається п'ятдесятирічний чоловік. Уже як і нерідний чувається. Марія зізналася Дарині: чотири роки з сім'єю не бачилася. З іншого боку обіймається з ріднею друга її сусідка по перельоту, шістдесятирічна Катерина. Катерину зустрічають донька з зятем і однорічною онукою у візочку. Дарина ковзає поглядом по головах людей, що товпляться довкруг неї, сподіваючись віднайти поміж ними рідне обличчя. Немає. Може, вона просто не бачить — тішить себе надією. А її можуть і не впізнати, бо ззовні змінилася. Модно вбрана: у червоний плащ, сині джинси, димчастого кольору мешти на зав'язку на товстій підшві. Волосся обстрижене, а для приховування сивини пофарбоване у темно-каштанове, на голові —

окуляри від сонця. І схудла кілограмів на п'ять, що на її раніше не надто вгодованій фігурі добряче помітно. Особливо Даринина худоба відбилася на запалих щоках. Від схожості з нею колишньою хіба очі залишилися. Та й то тільки їхні колір і форма. У погляді на постійно поселилася тінь пережитого.

«Але ж і не дзвонить ніхто», — подумала. І сама себе одразу ж остудила: на італійський номер її не дзвонитимуть. Із маленької, перевішеної через плече торбинки дістає дорогий телефон. Конвертик із повідомленнями показує два непрочитаних. Здивовано відкриває. Італійський мобільний оператор *Wind* вітає в Україні й повідомляє про вартість дзвінків та есемес на території її Батьківщини. Ніби вона на це зважатиме! Скільки б не коштувало, дзвонитиме однаково. Її український номер через некористування давно недійсний. А італійський перед від'їздом на тридцять євро поповнила.

Набирає номер. Слухові перетинки розривають довгі й нудні, як завивання вітру в трубах, гудки. Слухає їх доти, доки самі не обриваються. Набирає вдруге. Втретє. Те ж саме. У серце вповзає тривога — чи чого не сталося: не зустрічає, на дзвінки не відповідає. Неслухняними ногами прямує до виходу. Тоновані двері роз'їжджаються, випускаючи її назовні. Сонце яскраво б'є у вічі, пташиний щебет вітає Даринине

прибуття на буковинську землю. Від аеропорту від'їздять автівки з прибулими, якими рідні везуть їх додому. Тягнучи за собою валізу, жінка неспішно йде до автобусної зупинки «Аеропорт». Не вистачає кількох кроків, аби встигнути на автобус, що поперед її очі від'їжджає до центру міста. Двадцять хвилин чекає наступного.

Дорогою до університетського гуртожитку, де на час навчання мешкає донька, роздивляється міські квартали за вікном автобуса і вслухається в мелодію українських слів у перемовлянні поміж пасажирами. Рідна мова приємною хвилею заочується їй у вуха.

* * *

Круті гвинтові сходи ведуть на третій поверх гуртожитку. Назустріч Дарині вниз збігає зграйка студентів. Уважно вдивляється в їхні обличчя, шукаючи поміж них доньчине. Заходить у коридор, прямуючи до кімнати в його кінці. Жінку знову минають студенти. Тієї, кого шукають її очі, поміж них немає. Підходить до дверей. Бере за ручку. Відчинено. Заходить усередину. У горлі пересохло від хвилювання.

— Мирославо! Миросю! — кличе з порога. Слова розчиняються у тиші. Їй ніхто не відповідає. Швидко перебігає очима по кімнаті з трьома

ліжками. На одному з них обличчям до стіни у позі зародка лежить її донька. Придивляється — дихає. — Миросю! — Втіхою тремтить Даринин голос.

За вікном шумить студентськими голосами гуртожитське подвір'я, а в кімнаті панує спокій. Може, спить?

— Миросю! — Дарина тихо підходить. Сідає поруч на ліжко. Торкається дівочого плеча. Зауважує розплющені доньчині очі. Кладе руку на її густе волосся. — Ти сама... Інші порозходилися? Спала? Я тебе збудила? Миросю... — Бачить, що донька байдужим поглядом дивиться у стіну перед себе. — Я тобі дзвонила, ти не відповідала. Визирала тебе, визирала. Але ти мене й не зустріла...

— Як же ж довго ти їхала, мамо... — надломленим голосом із нотками розпачу, не обертаючись, відповідає Мирослава.

Дарина відчуває, як кров гарячою хвилею вдаряє їй у мозок — заслужила. Заслужила на докори через свою тривалу відсутність вдома. Через відсутність у доньчиному житті. Хіба ж по телефону у клопотах і турботах розрадиш? Не розрадиш. Не пригорнеш. Проквітнувши гірке почуття провини, аби бодай якось виправдатись, удавано радісно влаштовує метушню.

— Чого ж це я тут розсілася й ні про що розбалакалася?! Я ж тобі подарунки привезла! Ти

як тільки-но побачиш, одразу приміряти захочеш. Еге ж! — Біжить до валізи, відкриває. Дістає звідти елегантну червоно-кремову сукню з химерним візерунком і вишукані червоні туфлі на підборах. — Ось... дивися, яка сукня гарна! Ану, мерщій вставай, мірйай! І туфлі диви-но які! Давай, давай, вставай швиденько. Приміряй! Подивимося, чи я з розміром вгадала.

Дарина підходить до дзеркала, прикладає сукню до себе: статура у жінки тонка, і вона б також, може, в обновку влізла. І гарно б виглядала. Тільки куди у її віці в рідному селі в такий строкатий наряд вибиратися? Старі односельчанки засміють, мовляв, геть з глузду з'їхала, у дівку бавиться. За спиною ще й обізвуть. Не Італія ж! Це там вона відчуває себе молодичкою, а тут, в Україні, жінкою, яка все найкраще у своєму житті вже прожила. Все, що їй залишається, — доньці допомагати.

— Ех... мені б твої роки, ото б я ще в такому вбранні пошпацерувала...

Замість схвалення й радісної відповіді чує Миросине шморгання носом. Придивляється уважніше у дзеркальне відображення: донька ледь чутно ковтає сльози. Материнське серце стискається. Відходить від дзеркала. Сукню кидає на стілець біля столу. Сідає на ліжко поруч з

Мирославою. Донька також сідає, мовчки міцно обіймаючи маму.

— Закохалася, а він на тебе й не дивиться? — висловлює припущення Дарина. — Та то пuste! Через таке й побиватися не слід. Ти у мене он яка красуня довгокоса... твоє тебе знайде. А закоханість — почуття тимчасове. Без взаємності швидко гасне. — Вона впевнена: говорить саме те, що потрібно.

Зовсім неочікувано для неї Мирослава захлинається в риданнях. Дарину огортають тяжкі здогадки — вірогідно, її дитині збаламутили голову. Жінці бракне повітря. Слова застрягають у горлі. Ковтає слину й заледве вичавлює з себе:

— Хто він?

Мирослава горнеться до Дарини. Кладе їй голову на плече — як добре, що вона врешті приїхала. Кому, як не мамі, можна довіритися.

— ...мам... мам... я... я вагітна... Як тепер бути? Що робити?..

Дарина приголомшена. Вона зовсім не очікувала такого зізнання. Впевнена, була б поруч, на Батьківщині, такого б з її Миросею не трапилося. Невідомо ще, хто батько дитини. Із Михасевої причетності питання «як бути?» і «що робити?» не повинні виникати. Міцніше тулить до себе доньку. І врешті знаходить слова, що мали б заспокоїти.

— Ми щось придумаємо. Не плач... —
Гладить Мирославине пишне волосся, що хвилями спадає на дівочі плечі.

Врешті донька, приголублена й заспокоєна маминими руками, перестає схлипувати.

— Мам... завтра вихідний. Усі дівчата по домах роз'їхалися. А я до батька... до батька не можу... боюся... не готова зараз безтурботність зображати... на Великдень приїду. Добре? Залишишся зі мною до завтра? — не просить. Благає.

— З радістю, Миросю! — Дарина, як у дитинстві, цілує доньку в потилицю. — А тепер швидко вставай і їдьмо в місто! Погуляємо. Повечеряємо, де смачно. Мені так пирогів хочеться, аж на очі не бачу. Не можна допускати, аби гіркі думи нам мозок роз'їдали. Поки людина жива і в доброму здоров'ї, немає такої проблеми, яка б не піддавалася вирішенню. — Для інших Дарина завжди і потрібні слова знаходила, і підтримати та заспокоїти вміла. А як із власним хвилюванням раду давати — не знала.

— Я зараз... — Мирося встає з ліжка, виходить з кімнати до ванної. Довго стоїть перед дзеркалом, роздивляючись наслідки власних ридань — набряклі очі та підпухле від сліз обличчя. З відкритого крана тече холодна вода. Набирає її у складені човником долоні й кілька разів вмивається.

Зазирає у дзеркало. Обличчя відсвіжіло. Злегка поплескала себе долонями по щоках. Подивилася на власне відображення ближче. Тепер можна і в місто. Повертається в кімнату. Тягнеться до косметички, підмальовує вії, запудрює підпухлість від сліз. Дарина подає Миросі куплену для неї легеньку кремового кольору коротеньку модну італійську курточку.

— Твоя! Ану, вберися!

Мирослава одягає куртку поверх сорочки.

— Дякую, мам! — Задоволено цілує Дарину.

Атмосфера вечірніх Чернівців саме така, як їм треба, щоб розвіятися. Кінець квітня тішить першим по-справжньому теплим весняним вечором. Сподіватися на таку ж погідність завтра марне — температура повітря в цьому місяці змінна, як настрій вагітної жінки.

Гомін людських голосів глушить власні думки. Мирослава, цілковито довірившись Дарині, розповідає про блакитноокого, на рік від себе старшого, модника. З Андрієм познайомилася наприкінці минулого року на конкурсі «Міс і містер університет», куди обоє прийшли як глядачі. Більше місяця юнак проявляв до неї увагу і симпатію, домагаючись прихильності. Скористався святом закоханих. Важко не повірити хлопцеві, який такого вечора приїжджає до тебе на авто,

дарує троянду і везе розважатися у нічний клуб. Задури́в. І зник.

«Як усе прозаїчно банально, — думає Дарина. — Авто, троянда, клуб — примітивний комплексний набір, щоб остаточно зламати опір не звиклої до такої уваги сільської дівчини, з якою хочеться переспати. Авто — не інакше як подарована йому батьками зручність, щоб улюблений син не мав проблем із пересуванням. Троянда — приємний найдешевший подарунок до свята закоханих. Клуб...» Дарина переконана, що її Мирося купилася не на весь цей дешевий фарс. Її доньці забракло уваги та любові.

— Ти його прізвище знаєш?

— Так... — Мирослава назвала Андрієве прізвище і розповіла все, що їй відомо про молодого чоловіка.

Дарина помовчала, зважуючи почуте.

— Надія є. Знайдемо, — запевнила.

Сон в руку

В суботу зранку Мирослава збирається у бібліотеку. З гуртожитку Дарина виходить разом із донькою. Далі рушають у різні боки. Їде в міську поліклініку. Давно не перевірялася: плановий контроль задля певності, що все з нею гаразд.

Під дверима гінекологічного кабінету очікують своєї черги дві жінки. Одна зовсім молоденька, чи й не Миросина однолітка, друга — тридцятирічна.

У молодшої, наскільки Дарина може визначити на око по тоненькій статурі з випнутим животом, середина вагітності. «Так матусині фігури зберігають синочки», — згадує Дарина слова однокурсниці на своє зауваження, що ззаду її вагітність видає лише широка хода. А стегна, якими вузькими були, такими й залишилися. Бо живіт уперед подався. Дарина, коли Миросею вагітна ходила, вшир розлізлася.

У тридцятирічної, по її розпливчастій безформній фігурі, де талія зі стегнами злилися в одне ціле, можна на двоє гадати — вагітна не вагітна. Відповідь на це запитання вона, ймовірно, й бажає отримати. Зрештою, як і Дарина. У жінки, якій за сорок, всяке трапляється: і рання менопауза, і пізня вагітність. Будь-які больові відчуття й інші прояви, що характеризують один зі станів, у Дарини відсутні. Може, вона й марно хвилюється. Однак краще знати напевне. Підходить її черга.

— Проходьте, — привітно запрошує лікарка. Запитує й записує в карточку Даринині ім'я й прізвище. Не змінюючи м'якості голосових інтонацій, наказує знімати одяг й лягати на кушетку. Вдягає рукавички. Змащує їй живіт.

Проводить УЗД-огляд. Екран повернутий до Дарини боком, і вона нічого на ньому не бачить. Погляд лікарки зосереджено серйозний. Довгу мить медпрацівник мовчить. І знову говорить-наказує:

— Добре! Можете одягатися.

Дарина встає з кушетки. Вдягається. Лікарка знімає рукавички, викидає їх у смітник. Миє руки. Сідає за стіл і карлячкуватим почерком щось пише у її карточці. Пропонує Дарині сісти навпроти. Усміхається:

— Маю для вас гарну новину. Ви — вагітні...

«...вагітні...» Усі звуки навколо вмиють затихають: слова медпрацівника долітають до неї глухими ударами палиці об металеву огорожу. О, ні! Цієї вагітності їй не треба! Мирося... вона... Мирося... із Миросею вони залагодять. А їй ніяк не можна. Поки Дарина приголомшено мовчить, лікарка веде далі:

— Термін ще зовсім невеликий. Вагітність — п'ять тижнів. Наразі все йде добре: зародок формується без відхилень. Однак, як кажуть, береженого Бог береже. На цьому терміні маєте особливо берегтися від інфекцій. А зважаючи на те, що вагітність пізня, зважаючи на ваш вік, категорично забороняю нервувати. Важких баняків, відер з водою не піднімати. Постарайтеся уникати всілякої важкої роботи. Бережіть себе. Відпочивайте. Відпочивати треба багато. Гуляйте.

А при будь-яких підозрілих проявах і ускладненнях одразу ж до мене. Сподіваюся, ви мене добре зрозуміли? — Подає Дарині її карточку.

Трохи оговтавшись від новини, плутаючись у словах, майже шепоче:

— Я не можу... цю дитину... не можу її народжувати. У мене робота... тяжка... в Італії... треба їхати. А якби мені... аборт? — І вже впевненіше: — Можна мені аборт? У мене гроші є... скільки треба...

Усмішка миттєво зникає з вуст лікарки. Обличчя хмурніє.

— Бог вам послав дитинку, а ви... але не я вам суддя. Думайте і вирішуйте.

Дарина виходить із жіночого кабінету. Швидко прямує на тролейбус — їде на автовокзал, до міських камер схову. Забирає звідти валізу. Йде на автобус, який повезе її додому.

* * *

Споглядаючи із вікна населені пункти, що змінюють один одного за вікном, картинки гірських краєвидів, несподівано згадує сон у літаку. Так ось до чого їй приснилися Черемош і їхня річка Виженка — вагітність, про яку тоді ще не знала. Термін невеликий. На п'ятому тижні воно ще й на дитя не схоже. Пуголовок. Може, й викидень

статися, що і від вбивства новозародженого життя її вбереже, і сім'ю від руйнування захистить. Або й по-іншому якось обставини повернуть. Рішення про аборт вирішує відкласти: побачить, як усе складатиметься.

Старий автобус під'їжджає до придорожньої каплички. Зупиняється. Дарина виходить, витягаючи за собою валізу. Автобус, попихтівши, як дідуган біля молодички, рушає далі. Жінка роззирається навколо. Знайомі місця. Люба серцю й очам Буковинська Гуцульщина. Рідна Виженка. Гірське село оповите сизою барвою холодного весняного дня. Гілля дерев ще голі. Глибоко вдихає на повні груди кришталеву чисте карпатське повітря. Карпати, як окрема держава, із власним, повторюваним із покоління в покоління, стилем життя. Вівці та кози — його незмінний атрибут. Чорні, білі й сірі створіння випасаються майже при дорозі, за огорожею, позаду мурованої скульптури бика, з морди якого тече цілюща джерельна вода. На її металевому кінці підвішене старе металеве горнятко. Дарина підходить до скульптури, мочить руки у м'якій студеній воді, вмиває обличчя. Набирає воду в долоні. П'є. Знову набирає. По цю воду в їхнє село їдуть і йдуть мешканці усіх поближких сіл і міст. І не тільки. І з віддалених регіонів України по неї з бідонами прибувають. Вода з виженського джерела і слабкий зір

відновити допомагає, і хворі шлунок із печінкою лікує. Бабуся Дарині розповідала, що воду з цього джерела ще турки і австрійські вояки пили. Старенька з приємністю поринала в спогади австро-угорських часів Виженки, у які їй пощастило жити. Їхнє невеличке містечко відвідували численні любителі лещетарського спорту. Слава про місцевий гірськолижний курорт розносилася не лише в найближчих околицях, а по всій колишній імперії. Про ті роки в сучасній Виженці донині нагадують кілька курортних вілл. Відтоді й популярна говірка збереглася, що в кількох словах віддзеркалює унікальну красу їхньої гірської землі: для своєї відпустки на Землі Господь Бог обрав би Буковину.

Центральною вулицею сучасної Виженки туристичний шлях веде до перевалу Німчич. На Німчич і Леся Українка колись ходила. «Іде мені на стрічу ставна жінка з високим відкритим чолом, здалеку видно, що не з наших, гірських, вона. Дуже вже панська. Задивилася я на неї. Трохи часу потому пройшло, коли одного разу в газеті її портрет уздріла. А під ним — її вірші. Тоді й довідалася, що з великою українською поетесою я у нашому селі перестрічалася», — сповнена гордості, що мала в своєму житті таку важливу зустріч, згадувала бабуся.

Знайомою дорогою, у напрямку невеликого водоспаду на річці Виженці, Дарина прямує в село. Мекають вівці, бекають кози. Гірське повітря проникає у її легені. Мозок дурманить приспане на чужині усвідомлення власної дотичності й належності до нащадків найдавнішого карпатського племені уличів. Гуцулка. У ній від дідів-прадідів тече гуцульська кров.

Назустріч Дарині простує вісімдесятилітня бабуся Марія з вовною — будуть нові ліжники або ковдри.

— Слава Ісу, дай вам Бог доброго здоров'я, пані Маріє! — вітає її Дарина.

— Навіки слава! Най Бог помагає! — усміхаючись, відгукується старенька. Ненадовго спиняється й неспішно прямує далі своєю дорогою.

Дарина наближається до хисткого підвісного місточка над річкою Виженкою. Обережно затуляє на нього валізу. Збоку баба Анна вантажить штучні квіти на підвісний візок, що доправляє їх на другий берег. Вона придивляється до Дарини своїм слабким зором. Впізнає.

— Слава Ісу... — вітається. — Бачу, ви там геть італійкою стали! — Прискіпливо озирає її з голови до ніг. — У відпустку приїхали? Надовго?

Дарина привітно киває у відповідь.

— Навіки слава! Як Бог дасть... — Повільно ступає нестійким містком, переходячи на другий бік.

У той же ж час баба Анна відправляє наповнений візок і він, паралельно Дарининим крокам, котиться тросами через річку.

— Добрий день! — голосно вітає Дарину темноокий молодий шатен, внук Анни. Він на тому березі крутить трос, приймаючи візок зі штучними квітами. — З приїздом вас!

— Доброго дня, Михасю! Дякую! — відповідає Дарина.

Неподалік на березі деренчить заведений мотоблок. Від нього неквапно відходить міцний широкоплечий чоловік. Він забирає у Михася ящик зі штучними квітами й гірляндами, який той витягає з візка. Кладе ящик у кузов мотоблока. Повертає голову у бік жінки з валізою. Уважно її роздивляється.

— Дарко... Ото несподіванка! — вигукує здивовано-захоплено. — А я дивлюся, хто б то міг бути? Може, Галя моя приїхала, думаю, чи ти, Дарино? Як вона? Скільки вже часу там, а ніяк додому не вибереться. — Про дружину запитує.

— Дай Боже щастя, Юрку! — відгукується на його звертання Дарина. Зупиняється. — Галя твоя... Працює тяжко... Роботу таку має... залишити не може. Але за тебе не забуває. Вітання

тобі велике передає. Та й передачу я для тебе од неї привезла. Зайдеш до нас пізніше.

— Зайду, зайду! — втішено обіцяє Юрко.

Дарина робить крок рухатися далі, як після Юрка і син його запитанням її спиняє.

— Тітко Дарино, а Мирося приїхала? — цікавиться Михась, напружено вдивляючись у Дарину.

— Мирося вчиться, Михасю. На свята приїде...

Іззаду підходить баба Анна і також до розмови долучається.

— А Митро ваш газдою ого-го яким великим зробився. Таку будову на все село затіяв. Ніхто такої ніколи не бачив.

Баба Анна наближається до мотоблока. Юрко забирає від Михася і ставить на нього останній ящик з квітами. Підсаджує маму.

— Ага! На твої єври, — розсміявся. — І ми з Михасем там підробляємо. Та що розповідати?! За кілька хвилин сама все на свої очі побачиш...

Михась минає Дарину, і сідає спереду на мотоблок.

— Дарко, може, тебе додому підвезти? Сідай! — Юрко щиро пропонує їй місце на заставленому квітами кузові.

Вона дивиться на мотоблок і розуміє, що насправді тулитися там ніде.

— Та я так... Пішки пройдуся. Тут близенько. А ви собі їдьте.

— Як знаєш... То побачимося! — крикнув Юрко і поторохтів своїм мотоблоком.

Дарина рушила вздовж дороги. Рідну стару садибу на підгірку здалеку зауважила. Лише від її вигляду серце зраділо заплигло. Квапливо, наскільки їй вдавалося рухатися вгору, тягнучи за собою валізу, попрямувала загородженою де-не-де поваленим дерев'яним плотом стежкою. Злегка захекавшись, перевела подих. Заледве стримуючи п'янке хвилювання від близької зустрічі, підійшла до порога. Потягнула за дверну ручку. Двері не піддалися — зачинено. Хвилювання миттєво хробаком поповзло собі геть. Тільки серце поволі відсапувалося як після запального гуцульського танцю. У виступі над дверима за давньою звичкою намацала ключ, встромила у замок. Відчинила скрипучі двері. Зайшла. Тільки-но переступила поріг рідної хати, приголомшено завмерла. У ніздрі вдарив застояний запах квашених огірків. Повела поглядом навколо. Не впізнала свого дому. Не таким залишала. Від колишнього створеного нею затишку й згадки розвіялися. Кругом безлад, створений побутуванням самотнього чоловіка. На підлозі, біля дверей, що ведуть до кімнати, прилаштовано ящик із порожніми пляшками з-під пива й горілки. Порожні пляшки — головна окраса

усього кухонного простору, вони скрізь: у ящику, на столі, на холодильнику. Вони — безмовні свідки того, як господар оселі нудьгу свою сердечну заливає. Посередині столу залишено недоїдений засохлий шматок хліба із засохлим маслом на ньому. Поруч стоять відкрита дволітрова банка із засоленими огірками, порожня пляшка з-під горілки, немитий посуд, брудні порожні слоїки з-під закруток. На краю столу недбало кинута брудний зіжмаканий кухонний рушник. На лаві поруч зі столом височить неприбрана зібгана постіль. Неважко здогадатися, що її звідси й не збирають. Бо ця купа брудного ганчір'я давно й на постіль не схожа.

Дарина кривиться — від такого бруду давно відвикла. Як її чоловік без неї господарює — вона щойно побачила. А де ж він сам запропастився? Витягає з сумочки стільниковий телефон. Набирає номер. Йдуть довгі гудки й одночасно десь на дивані, під безформно збитою в одну цілість постіллю, деренчить інша мобілка. Перетрухнувши ковдру, знаходить телефон чоловіка. І як знати, де він, якщо єдиний можливий засіб зв'язку з собою залишив удома. Нахиляється й відкриває валізу. Витягує з неї привезені італійські продукти: які в холодильник, а які — в кухонну тумбочку складає. Коли у валізі залишається тільки одяг, зтягує її в кімнату. Знімає плащ. Повертається на кухню.

Автоматичним рухом змахує рукою зі стола крихти, складає на купку брудні тарілки, окремо — горнятка, ложки й виделки. Гору немитого тарілля відносить до мийки. Повертає цій бруднющій купі її первісну білизну і чистоту. Приносить з кімнати випраний кухонний рушник. Витирає вимитий посуд і столове начиння. Ложки з виделками кладе в шухляду, тарілки і горнятка ставить у тумбочку над умивальником. В кутку знаходить віник. Замітає з підлоги крихти хліба, кавалки огірків, що не потрапили до чоловікового рота, принесену зі взуттям землю. Збирає з лави брудну постіль, застеляє її ліжником і ковдрою. Кладе дві подушки. Не встигла приїхати, а вже наробилася і натомилася. Але на кухні трохи розвиднілося. Й оселя знову гуцульського духу набула. На прибитій на стіні полиці Даринин зір чіпляється за давні гуцульські керамічні горщик і глечик — символи сімейного добробуту і щастя. Люди охоче вірять у різну символіку, часто забуваючи, що без власної праці й докладених старань і символи не діятимуть.

Визирає у вікно в надії побачити Дмитра, який стежною наближається до рідної оселі. Але чоловік не лише не наближається. Його постать і на горизонті не маячить. Неподалік біля лісу, з іншого вікна видніється розхвалена бабою Анною та Юрком їхня нова садиба. Те, що Дарині вдається здалеку побачити, виглядає привабливо. Але

зблизька оглядати новобудову сама не піде. Дмитра дочекається: він їй усе і розкаже, і покаже, і пояснить, чого не зрозуміє. Сподівається, він і воду туди вже провів, і санвузол зробив. Пригадала, як чоловік її колись столярством захоплювався й подумала, що стіл і стільчики власноруч для нового будинку він, якщо ще не зробив, то точно зробить. Він хоча цій справі професійно не навчався, однак вміннями наділений. Дарина згадала давній добрий час: їхнє перше сімейне ліжко, змайстроване Дмитровими руками, маленькі столик і стільчик до першого дня народження доньки. За вчорашнім днем не ганялася, проте від приємних спогадів очі жінки зволожіли. Жили скромно. Не в достатках купалися, а в тихому сімейному щасті.

Дарина сідає за стіл і довго дивиться на вишитий маминими руками, із зображенням пари гуцулів й смереками настінний рушничок, що висить на гвіздочку біля вікна. Від осілих на ньому порохів він із предмета домашнього декору став геть схожий на брудну ганчірку. Видно, під час її відсутності вдома Мирося цілковито збайдужіла до батьківської хати — як раз на рік лад у ній наводила, то й добре. Нечистими постіллю й рушниками хатній «порядок», мабуть, не обмежується. Перед святом Дарина матиме що прати й вичищати.

У лівому верхньому кутку вікна, під подувами вітру з квартирки, легенько похитується майстерно зітканий килимок з павутини. У ньому повисла муха. Навколо неї то вправо, то вліво снує павук. Дарина не з тих, хто боїться цих створінь. І вони їй не заважають. Мирно з ними співіснує: павутину акуратно прибирає, павука залишає жити. Але зараз її увагу привернув не павук, а муха в павутинні. Павутина — пастка, муха — жертва обставин. Як віддзеркалення її власної ситуації. Вона також — жертва обставин, у які її закинуло життя. Муха зі своєї пастки вже не вибереться. А вона зі своєї? Вона зі своєї повинна вибратися, її пастка — не смертельна. Навіть, здавалося б, у найбезвихіднішій ситуації приходить відповідний час і рішення відшукується. Наближаючи цей момент, важливо не перетворюватися на полонянку відчаю.

Небо за вікном все дужче затягується паскудною сірою пеленою — погода мінятиметься. Дивиться, як у далині вітер колише гілля дерев. На неї накочується втома. Хатню тишу порушує лише цокання годинника. В очікуванні чоловіка Дарина ще якийсь час намагається боротися з дрімотою. Свинцеві хмари вихлюпуються на землю дощовою зливою. Жінка кладе голову на руки, очі самі заплющуються. Поринає у сон при столі. Чує, як знадвору в шибки гамірно б'ють краплини. Їхні удари посилюються і вони вже злісно тарабанять по

стінах і даху. Разом із холодним гірським повітрям проникають через розчинену квартиру й мокрими плямами осідають на підвіконні.

Баданте

Щойно Дарина зійшла з українського буса, який привіз її в цю чужу країну, як шум і метушня великого міста впали на голову жінки, лякаючи невідомістю чужини. Так далеко з дому вибралася вперше. На великій площі припарковано безліч бусів схожих на той, яким вона приїхала. З українськими номерами, з різних областей Батьківщини. Шумно і гамірно. Водії діловито беруть із рук жінок, які до них підходять, великі торби, коробки. Ставлять на вагу. Визначають точність вмісту в кілограмах. Жінки дають їм гроші, водії трамбують отримані передачі у відчинені задні двері невеликих транспортних засобів. В один навіть складений стілець ввіпхнули. Дарина з цікавістю за усім спостерігає. У загальній метушні на неї не зважає ніхто. Встигла оглянути жінок, які підходять і відходять від бусів, й відмітила для себе особливість вбрання зіталійщених українок. Її однолітки з вигляду майже всі одягнені у джинси чи лосини. Старші також, незалежно від зросту і маси тіла, або у джинсах, або у штанях класичного крою. Вона ще

не з їхньої зграї. На ній проста, проте чиста одіж: чорні прямі штани й турецька світла розстебнута куртка. Поверх фіолетового гольфа пов'язано бежеву хустинку. Волосся заколкою підібрано у відстовбурчений хвіст. Біля ніг Дарина поставила велику спортивну торбу, у якій поміж вбранням і взуттям надійно примостила і три півлітрових банки: одна — з варенням, дві — з домашніми салативими закрутками. Як казала колись її бабуся: «Маєш у торбі, з'їж на горбі». Вона ще не знає, яке побутування на неї чекає, а з закрутками навіть у найгіршій ситуації зовсім голодною не почуватиметься. При потребі і без хліба зможе їсти. Прислухається, як усередині народжується і холодною хвилиною розростається тривога. У голові метушаться думки. Жінки проходять повз Дарину, не звертаючи на неї жодної уваги.

Чуже незнайоме місто шумить активним життєвим ритмом. Італія. Загадкова країна, де задля допомоги власним родинам працюють українські жінки. Буси від'їжджають, жінки також або від'їжджають у бусах, або розходяться. Стоянка поволі порожніє. Врешті Дарина залишається одна-однісінька на всю площу. Її ніхто не зустрічає. І де ж її подруга? Як же ж вона тут сама без грошей, без знання мови? В чужому місті. Куди йти? Що робити? А якщо за нею ніхто й не приїде, вона навіть не знає, до кого в такій ситуації звертатися